

Sygn. akt II CSK 81/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa „P.”

Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko A. Ż.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 27 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Pozwana wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z powołaniem się na występowanie w sprawie istotnych zagadnień prawnych, które przedstawiła w formie pytań: „1) czy zmiana przez strony umowy kredytowej sposobu zabezpieczenia wierzytelności (kredytu), której spłatę zabezpieczała hipoteka i rezygnacja z hipoteki powoduje, że nie istnieje wierzytelność hipoteczna w rozumieniu art. 75 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tj. Dz.U. 2013 r. poz. 707). Czy taka zmiana sposobu zabezpieczenia wierzytelności odnosi skutek wobec dłużnika rzeczowego, który przed zmianą umowy ustanowił hipotekę tj. czy powoduje jej wygaśnięcie; 2) czy pobranie przez Bank przy każdym aneksowaniu umowy kredytowej „prowizji za udzielenie kredytu” (w sytuacji rozróżnienia przez niego „prowizji za udzielenie kredytu” od prowizji „za przedłużenie terminu spłaty kredytu”) i przy jednoczesnej zmianie wielu innych postanowień umowy, może przesądzać (przemawiać) za przyjęciem, że mamy do czynienia z jej odnowieniem w rozumieniu art. 506 kodeksu cywilnego”.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni.

Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o

możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których powstało. Zagadnienie to powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Skoro jednak skarga kasacyjna wnoszona jest w konkretnej sprawie, to zarówno charakter zgłoszonego w niej roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.), musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem i prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez skarżącą w niniejszej sprawie nie ma cech wymienionych wyżej, gdyż niewątpliwie nie ma znaczenia uniwersalnego, ale też pozostaje w oderwaniu od ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie i przesłanek wydanego w niej rozstrzygnięcia. Odpowiedź na pierwsze z postawionych pytań jawi się jako oczywista. Akcentując w skardze kasacyjnej problemy dotyczące wykładni oświadczeń woli składanych przez powoda i kredytobiorcę, jako jego dłużnika osobistego, pozwana nie bierze pod uwagę, że do ustanowienia na rzecz powoda hipoteki w celu zabezpieczenia wierzytelności kredytowej doszło na podstawie jej własnego oświadczenia, a nie na podstawie oświadczenia kredytobiorcy. Sąd drugiej instancji prawidłowo w ślad za ustawą wyliczył sytuacje, w których ustanowiona przez pozwaną hipoteka mogłaby wygasnąć. W ramach podstawy faktycznej rozstrzygnięcia brak jest jednak ustaleń pozwalających na przyjęcie, że w relacjach między powodem i pozwaną miało miejsce zdarzenie powodujące wygaśnięcie ustanowionego przez pozwaną zabezpieczenia rzeczowego, a w szczególności, żeby powód złożył pozwanej w wymaganej przez prawo formie oświadczenie, iż zrzeka się ustanowionego przez nią zabezpieczenia. W sprawie nie zostały poczynione także ustalenia pozwalające na stwierdzenie, że wygasła zabezpieczona przez pozwaną wierzytelność, w tym w szczególności w związku z nowacją, do której miałoby dojść między powodem i kredytobiorcą.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>21</sup> i art. 391 § 1 k.p.c. § 2 pkt 7 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 1804 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

jw